

Република Србија
ВИСОКИ САВЕТ СУДСТВА
Број: 06-00-012/2010-01
Датум: 15.04.2010.
Београд

ЗАПИСНИК СА ОСМЕ РЕДОВНЕ СЕДНИЦЕ ПРВОГ САСТАВА ВИСОКОГ САВЕТА СУДСТВА

одржане 15. априла 2010. године

Седница је почела у 10,30 часова.

Председавала је Ната Месаровић, председник Врховног касационог суда и председник Високог савета судства. Седници су присуствовали Снежана Маловић, министар правде, Бошко Ристић, председник Одбора за правосуђе и управу Народне скупштине, изборни чланови из реда судија - Јелена Боровац, Младен Николић, Ђурђина Ђелобаба, Вучко Мирчић, Биљана Тошковић и Надица Јовановић и Дејан Ђирић, изборни члан из реда адвоката.

Поред чланова Савета седници су присуствовале Мајда Кршикапа, секретар Високог савета судства, Биљана Петровић, саветник у Врховном касационом суду и Нела Кубуровић, саветник у Административној канцеларији Високог савета судства.

Председник Савета је констатовала да су присутни сви чланови Савета, те да су испуњени услови да се седница одржи. Како чланови нису имали примедбе и предлоге за допуну достављеног дневног реда, једногласно је усвојен следећи :

ДНЕВНИ РЕД:

1. Усвајање Записника и Закључака са седме седнице одржане 31. марта 2010. године
2. Предлагања кандидата за чланове Управног одбора Правосудне академије
3. Разматрање Ставова Уставног суда Републике Србије поводом уставних жалби и жалби које су Уставном суду поднеле судије које нису изабране у поступку избора, који је спроведен на основу одредбе члана 100. Закона о судијама
4. Извештај о броју предмета у раду по судовима и оптерећености судија по материјама
5. Усвајање Правилника о попуњавању положаја и извршилачким радним места у Административној канцеларији Високог савета судства

6. Разно

1. Усвајање Записника и Закључака са седме седнице одржане 31. марта 2010. године

Чланови нису имали примедбе на текст достављеног записника и предлоге за допуну, те су једногласно усвојили Записник и Закључке са седница од 31. марта 2010. године.

2. Предлагања кандидата за чланове Управног одбора Правосудне академије

Ната Месаровић, председник Савета, подсетила је чланове на законску обавезу Савета да се именују 4 члана Управног одбора Правосудне академије из реда судија, а у складу са којом је упућен допис Друштву судија Србије да предложе два кандидата. Друштво судија Србије је доставило Одлуку којом за чланове Управног одбора Правосудне академије предложи: Виду Петровић Шкero, судију Врховног касационог суда и Споменку Зарић, судију Апелационог суда у Београду. Такође је истакла да је Удружење судија за прекршаје Високом савету судства доставило одлуку којом се испред овог удружења за члана Управног одбора Правосудне академије предложе Зоран Пашалић, вф председника Вишег прекршајног суда. Председник Савета је навела да се ова два удружења нису фузонисала, тако да иступају самостално, па је предложила да се за чланове Управног одбора именује по један судија предложен од стране оба удружења. Чланови Савета су прихватили наведени предлог да се за чланове Управног одбора Правосудне академије, међу кандидатима који су предложени од стране овлашћених удружења судија, именује један члан предложен од стране Друштва судија Србије и један члан предложен од стране Удружења судија за прекршаје. Савет се сагласио да се за члана Управног одбора именује Зоран Пашалић, в.ф. председника Вишег прекршајног суда, а међу кандидатима које је предложило Друштво судија Србије једногласно је одлучено да се именује Споменка Зарић, судија Апелационог суда у Београду.

Имајући у виду да Савет треба да предложи још два члана Управног одбора, Ната Месаровић је предложила да то буду Стојан Јокић, судија Врховног касационог суда и Бранислав Босиљковић, судија Апелационог суда у Београду. Јелена Боровац је предложила Соњу Бркић, судију Врховног касационог суда, наводећи да је иста била ангажована у раду Правосудног центра. Бошко Ристић је истакао да би требало предложити и члана који би био представник нишке апелације и за кандидата је предложио Новицу Стефановића, судију Апелационог суда у Нишу а Младен Николић је предложио Гордану Ајншпилер, судију Привредног апелационог суда. Такође Младен Николић је истакао да је Стојан Јокић добар кандидат, са којим мишљењем се сложила и Јелена Боровац. Имајући у виду да је предложено више кандидата за чланове Управног одбора Правосудне академије, одлучено је да се именовање преостала два члана одложи за следећу седницу, када ће бити донета коначна одлука о именовању четири члана Управног одбора Правосудне академије.

3. Разматрање Ставова Уставног суда Републике Србије поводом уставних жалби и жалби које су Уставном суду поднеле судије које нису изабране у поступку избора, који је спроведен на основу одредбе члана 100. Закона о судијама

Ната Месаровић је истакла да би наведена тачка дневног реда требало да се преформулише, с обзиром да је у вези наведеног Уставни суд проследио Високом савету судства на изјашњење око 100 жалби које су неизабране судије поднеле Уставном суду уз

допис, али како је седница Савета заказана и дневни ред предложен пре достављања ових дописа, 3. тачка дневног реда није изменењена. Председник Савета је прочитала допис Уставног суда, који је благовремено достављен свим члановима Савета а у коме се наводи следеће:

Уставни суд на седници одржаној 25. марта 2010. године утврдио је следеће ставове:

I Судије из члана 99. став 1. Закона о судијама („Службени гласник РС”, број 116/08) - судије које су биле изабране по одредбама раније важећих закона, а које у поступку избора судија спроведеног на основу одредба члана 100. важећег Закона о судијама нису изабране на сталну судијску функцију, имају право на жалбу Уставном суду, утврђено одредбама члана 148. и прописано одредбама члана 67. Закона о судијама

II Судијама које Одлуком Високог савета судства о избору судија на сталну судијску функцију у судовима опште и посебне надлежности („Службени гласник РС”, број 106/09) нису изабране на сталну судијску функцију, а што за правну последицу има престанак судијске дужности коју су до тада обављале, судијска дужност престаје даном ступања на дужност новоизбраних судија (члан 101. став 1. Закона о судијама), на основу појединачне, образложене одлуке Високог савета судства која, између остalog, мора да садржи индивидуализоване разлоге због којих одређено лице није изабрано, а који се темеље на условима за избор судија, прописаним одредбама члана 45. Закона о судијама и ближе уређеним Одлуком Високог савета судства о критеријумима и мерилима за оцену стручности, оспособљености и достојности за избор судија и председника судова („Службени гласник РС”, број 49/09).

Поред овога Ната Месаровић је истакла да се у допису наводи да се Савету прослеђује жалба на Одлuku Високог савета судства број 06-00-37/2009-01 од 25. децембра 2010. године и да је потребно да Високи савет судства у року од 15 дана поступи сагласно напред наведеним ставовима, односно да се да одговор на наводе из жалбе. У вези наведеног, предложила је да се сви чланови изјасне и изнесу своје мишљење како би Савет требало да поступи.

Младен Николић је истакао да треба сагледати даљи ток ствари, а који зависи од тог какав ће став заузети Савет у вези достављеног дописа и заузетих ставова Уставног суда. Навео је да достављени ставови нису одлука, с обзиром да Закон о Уставном суду прописује да су акти које доноси Уставни суд: одлуке , решења и закључци, као и да одлуке и решења садрже увод, изреку и образложение, а имајући у виду достављене ставове и њихову форму исти се никако не могу сматрати одлуком. Такође ни усвојени ставови немају образложение, те се не може видети на основу ког правног основа су исти и донети. Даље је навео да је Високи савет судства у фебруару 2010. године одговорио на захтев Уставног суда у вези давања обавештења да ли су неизбраним судијама достављања индивдуална образложение или не. У том допису појашњено је да Савет није давао појединачне разлоге неизбора, као и зашто није било индивидуализованих образложења. Сматра, као што је то и раније истицао, да Савет није имао обавезу да даје појединачна образложение за судије којима је престала судијска дужност. Младен Николић је указао и на Решење Уставног суда од 9. јула 2009. године у коме се између остalog наводи...“ из одредбе члана 148. став 1. ин фине Устава, којом је утврђено да судији престаје судијска функција, поред остalog, и ако не буде изабран на сталну функцију, следи да Устав од 2006. године не јемчи сталност судијске функције стечене по раније важећем Уставу од 1990. године. По схваташњу Уставног суда, уставотворац у наведеној одредби није имао у виду само престанак судијске функције судији који се први пут бира на судијску функцију од три године према Уставу од 2006. године, јер из Устава неспорно произилази да том судији мандат престаје истеком периода на који је изабран, него и престанак судијске функције свим

судијама које не буду изабране од стране Високог савета судства, а то значи и свим судијама које су изабране према прописима донетим на основу Устава од 1990. године, а које, сагласно Уставу не буду изабране од стране Високог савета судства на сталну функцију, као и ... « да је Уставни суд имао у виду да је ближе одређење Уставом утврђених разлога за престанак судијске функције садржано у одредбама чл. 57. до 63. Закона о судијама, а да је оспореном одредбом члана 101. став 1. Закона, као прелазном, уређено питање престанка функције судија које не буду изабране, у складу са одредбама Устава од 2006. године и Уставног закона за његово спровођење», из чега произилази да се прекида сталност судијске функције судија бираних у складу са раније важећим прописима, те да свим судијама које Високи савет судства није изабрао приликом спроведеног општег избора престаје судијска дужност по сили закона. Сматра да је споран правни основ, на основу кога би Високи савет судства требало да достави индивидуална образложења. Додао је да је Уставни суд независтан орган *sui generis*, чије одлуке треба да сви поштују па и Високи савет судства, с тим што је посебно подвукao да би се исте поштовале оне морају бити донете у форми одлуке, а не дописа. Исто тако и Високи савет судства је независтан орга, који је поштовао одредбе Устава и закона приликом спровођења општег избора, и у складу са истим донео одлуку о избору.

Бошко Ристић је истако да се у потпуности слаже са оним што је изнео Младен Николић, као и да одлуке Уставног суда треба поштовати, али да достављени ставови нису одлуке, као и да је спорно на основу ког закона су наведени ставови донети. Такође поставља се питање на основу чега се тражи изјашњење Савета, с обзиром да се у допису не позива ни на члан 99. Закона о Уставном суду, на основу кога странка у поступку има право да да одговор на поднету жалбу, у року од 15 дана. Посебно је истакао да није за то да се поступањем Савета изазове институционална криза и поставио је питање да ли по овим дописима Савет мора одмах да поступа. Предложио је да се од Уставног суда тражи додатно објашњење на основу којих одредаба Високи савет судства треба да се изјасни у року од 15 дана.

Вучко Мирчић је истакао да овакво поступања Уставног суда има политичку позадину, али да када је у питању правно схватање, односно правна проблематика спорног питања у потпуности се слаже са оним што је истакао Младен Николић. Указао је и на то да је решење Уставног суда из јула 2009. године у потпуној супротности са усвојеним ставовима. У образложењу наведеног решења је наведено да долази до прекида сталности судијске дужности судија избраних у складу са раније важећим прописима, а указао је и на одредбу члана 99. Закона о Уставном суду којом је прописано да се против одлуке о престанку судијске функције може изјавити жалба Уставном суду, а да је Одлуком Високог савета судства само констатовано да престаје судијска дужност, те да се одредбе поменутог члана могу применити само на одлуке о престанку судијске функције које Савет буде доносио после 01. јануара 2010. године.

Снежана Маловић се такође сложила да усвојени ставови излазе из домена струке као и да је покушала да дође до сазнања на основу чега су судије Уставног суда заузели наведене ставове. Уставни суд се руководио Одлуком Савета о мерилима и критеријумима за избор судија, у којој је предвиђено да је претпоставка о неиспуњавању критеријума у погледу стручности, оспособљености и достојности оборива, те у том случају уколико се сматра да неко не испуњава услове, исто треба и образложити. Нема сумње да је Савет радио и донео одлуке у складу са Уставом и законом, али исто тако треба сагледати и последице у случају да се не дају појединачна образложења кроз одговоре на достављене жалбе. У конкретном случају указују на аналогну примену одредаба Закона о управном поступку, којим је предвиђено да орган у случају изјављивања жалбе може изменити своју одлуку. Савет не

треба да мења одлуку, али кроз давање одговора на жалбе може навести чиме се руководио приликом избора.

Ђурђина Ђелобаба је истакла да је несумњиво да ставови немају форму одлуке, али је поставила питање шта се добија ако се пролонгира одлучивање у вези са овим и траже додатна обавештења од Уставног суда. Савет треба да се изјасни да ли су ови ставови обавезујући или не. Ако се стане на становиште да су обавезујући, Савету предстоји обиман посао и што пре треба почети са радом, а уколико се сматра да ставови Уставног суда нису обавезујући, неће се ни достављати поједначни разлози, односно објашњења.

Биљана Тошковић је истакла да се слаже са оним што је изнето, да је Савет вршио општи избор судија и није одлучивао о престанку судијске функције, те да није постојала законска обавеза да се неизабраним судијама дају појединачна образложења. Даље је навела да треба имати у виду последице било да се поступи у складу са дописом Уставног суда или не. У случају да Савет одлучи да се дају појединачна објашњења, поставила је питање како би то изгледало у сваком конкретном случају, нарочито када су у питању оне судије које нису изабране због недостојности, као и како би се исто поткрепило доказима.

Надица Јовановић је истакла да сматра да не треба да се дају појединачна образложења, с обзиром да је одлука донета у складу са Уставом и законом, као и да је Савет вршио избор судија, а није одлучивао о разрешењу. Престанак судијске дужности неизабраним судијама уследио је по сили закона. Такође је указала и на то да би се приликом индивидуализације образложења јавио проблем код појединих судија, односно како дати разлоге за недостојност. Навела је и да је у решењу Уставног суда из јула 2009. године сасвим јасно дато образложение које се односи на поступак општег избора.

Дејан Ђирић је навео да нема дилему када је у питању правно схватање овог проблема, али треба сагледати последице непоступања по захтеву Уставног суда. Како је истакао сматра да ће Уставни суд поништити одлуку о престанку дужности неизабраним судијама, и ако је неспорно да је Високи савет судства вршио општи избор судија и није одлучивао о разрешењу неизабраних.

Јелена Боровац је навела да нема потребе говорити о томе да ли би било тешко писати образложение или не, али је поставила питање какав би одјек имало не поступање по ставовима Уставног суда.

Бошко Ристић је истакао да би требало направити „међукорак“ пре доношења коначне одлуке и још једном поставио питање да ли да се тражи разјашњење од Уставног суда у погледу тога на основу ког правног основа су усвојени ставови, која врста жалбе је у питању (жалба Уставном суду или уставна жалба), као и на основу којих овлашћења се тражи од Високог савета судства да се изјасни на наводе из жалби и поступи у складу са ставовима. Уколико се буду давала појединачна образложение износе се нове чињенице које треба доказивати. Истакао је да је Савет бирао најбоље кандидате за судије а није одлучивао и гласао појединачно о неизабраним. Такође је додао да не искључује могућност давања појединачних образложења, с тим што из достављеног дописа Уставног суда не види да постоји обавеза за таквим поступањем. Такође из Одлуке Уставног суда од 25. марта 2010. године, која се налази на сајту Уставног суда а којом се усвајају претходно наведени ставови не наводи се да је Уставни суд заузeo и став да ће се од Савета тражити изјашњење да поступи сагласно наведеним ставовима, односно да се да одговор на наводе из жалбе. Још једном је истакао да нема утемељења у Закону о Уставном суду, на основу чега би Високи савет судства поступао у складу са изнетим ставовима .

Вучко Мирчић је још једном указао на одредбу члана 99. Закона о Уставном суду у коме се у првом ставу говори да судија против одлуке о престанку судијске функције може изјавити жалбу Уставом суду, а у ставу 2. истог члана да орган који је донео одлуку о разрешењу има право на одговор на жалбу у року од 15 дана од дана достављања. Имајући у виду да Савет није доносио одлуку о разрешењу судија, већ је неизабраним судијама по сили закона престала судијска дужност, нема ни основа да се дају одговори на жалбе како је то наведено у достављеном допису.

Ната Месаровић је истакла да све указује на то да постоји интенција да се општи избор судија спроведе од стране Уставног суда. Навела је да се за решавање овог правног питања консултовала са стручњацима за уставно право и да нема дилему да је Високи савет судства донео одлуку у складу са Уставом и законом. Такође је навела да се у решењу Уставног суда из јула месеца 2009. године налазе одговори на сва спорна питања, те да су усвојени ставови у потпуној супротности са наведеним актом Уставног суда. Не постоји правни основ на основу кога би Уставни суд наложио Високом савету судства да поступи по ставовима, који не представљају одлуку која би била обавезујућа. У правном ставу се наводи ...“**да судијама које нису изабране на сталну судијску функцију, а што за правну последицу има престанак судијске дужности коју су до тада обављале, судијска дужност престаје даном ступања на дужност новоизабраних судија (члан 101. став 1. Закона о судијама), на основу појединачне, образложене одлуке Високог савета судства која, између осталог, мора да садржи индивидуализоване разлоге због којих одређено лице није изабрано, а који се темеље на условима за избор судија, прописаним одредбама члана 45. Закона о судијама**“, и ако из одредбе члана 101. став 1. Закона о судијама не произилази да судијска дужност престаје на основу индивидуално образложене одлуке, за коју одредбу и Уставни суд није нашао да је супротна Уставу. Указала је на то да се у решењу Уставног суда наводи да нема сталности судијске функције судија који су изабрани у складу са раније важећим прописима и да само Високи савет судства бира судије на сталну судијску функцију. Такође, приликом усвајања овог решења Уставни суд се није позивао на одредбе Одлуке о мерилима и критеријумима за избор судија. Оно што је посебно истакла је и то да је чланом 9. Уставног закона прописано да судијама Уставног суда које су изабране у складу са раније важећим Уставом престаје мандат именовањем 2/3 укупног броја судија Уставног суда. Након избора нових судија од стране Народне скупштине и председника Републике ниједан судија коме је престао мандат није добио одлуку и индивидуално образложение о разлозима престанка судијске дужности. Ако Савет буде давао појединачна образложение, макар и кроз одговор на жалбу Уставни суд улази у меритум за доношење одлуке о избору судија на шта нема овлашћење. Уколико се буду давали индивидуализовани разлози у одговору на жалбе, по речима председнице Уставног суда, та образложение ће бити достављена подносиоцима жалби како би се на исте изјаснили и у остављеном року извршили допуну поднетих жалби. У том случају кроз одлучивање о одлуци која се односи на неизабране судије, одлучиваће се и о изабраним судијама. Одлука Високог савета судства у којој се збирно наводе судије којима је престала судијска дужност је декларативног карактера, којом се само утврђује оно што наступа ex lege. Високи савет судства донео је акт о престанку судијске дужности за 847 бивших судија и додала је да је сасвим сигурна да се он не може поништити, с обзиром да он није самосталан акт, већ акт констатација, донет непосредно на основу закона. Другачије речено, поништавањем акта не поништава се последица која је настала на основу акта, већ на основу закона. Надаље, док се не оспори уставност одредбе закона на основу које је тај акт донет, нема основа за тврђњу да је тим актом повређено нечије уставом зајемчено право. Не треба заборавити да пре него што би нека радња Високог савета судства била основ за усвајање Уставне жалбе, та радња се мора утврдити и доказати на сигуран и поуздан начин, а истакла је да није сигурна да је Уставни суд за то организован и стручно оспособљен. Такође, разлози за престанак судијске функције утврђени су чланом 148. Устава, и ниједан од наведених разлога није основ за престанак судијске дужности, која је наступила општим избором, тако да нема основа ни за директну

примену наведене одредбе Устава. Поред тога, уколико се у Уставном суду позивају на одредбе Закона о општем управном поступку, навела је да је истим предвиђено да се одлука органа може изменити по изјављеној тужби у управном спору, а жалба Уставном суду не може се уподобити са тужбом којом се покреће управни спор. Исто тако измена одлуке након изјављивања жалбе могуће је кад исти орган одлучује у двостепеном поступку, а поступање и одлучивање Високог савета судства у поступку за избор судија није двостепено. Сматра да треба сачекати одлуку Уставног суда, па уколико утврде да постоје услови поништиће одлуку Високог савета судства. Што се тиче накнаде штете, навела је да накнаде штете нема без усвајања Уставне жалбе, а усвајања Уставне жалбе нема без одређивања једне или више мера из члана 89. Закона о Уставном суду (поништавање акта, забрана даљег вршења неке радње, наређење вршења неке радње, уклањање и укидање штетних последица). Накнада штете подносиоцима жалбе, не може бити самостална или одвојена одлука, већ само изведена последица из поништавања акта, забране радње итд. због чега сматра да је и ово један од разлога зашто се Уставни суд неправилно определио за Уставну жалбу.

Што се тиче последица које могу настати након одлучивања Уставног суда по Високи савет судства и шире, председник Савета је навела следеће: Високи савет судства је самосталан, Уставом утврђени колективни државни орган, кога чине посебно квалификована лица за примену права, између осталих и права за заштиту људских и мањинских права и слобода и има надлежности утврђене Уставом и законом, а Уставни суд се у већ поменутој одлуци из јула 2009. године изјаснио да Савет има право и да спроведе општи избор судија који није противан Уставу, по утврђеним критеријумима. Даље је истакла да јој се чини да Уставни суд тежи да утврди да је један такав државни орган поступао произволјно, да је повредио и ускратио нечије уставно право, а онда из тога следи закључак да персонални састав таквог државног органа зато мора сносити последицу у облику разрешења. Како сви чланови Високог савета судства обављају и друге значајне функције и послове, из овог произилаза да је ланчана реакција могућа и да је треба очекивати. Такође, мисли да овај проблем може измаћи контроли и за крајњи исход може имати неотклоњиве последице по судски систем. О овом аспекту треба посебно водити рачуна и он се не сме занемарити, јер ће од персоналног проблема неизабраних судија и оних који су их бирали, постати системски проблем.

Младен Николић је навео да се Уставни суд у усвојеним ставовима позива и на члан 67. Закона о судијама, који се према његовом мишљењу онда примењује ретроактивно имајући у виду да се наведена одредба Закона о судијама примењују од 01. јануара 2010. године а да је избор извршен и одлука донета у децембру 2009. године.

Ната Месаровић је истакла да о сваком неизабраном судији, ако Савет тако одлучи, треба дати разлоге неизбора, које треба посебно утврђивати и о сваком неизабраном судији треба поново гласати, што би представљало другачији поступак у односу на оно што је Савет радио, с обзиром да се приликом општег избора гласало о кандидатима који се бирају а не о судијама којима је престала судијска дужност.

Младен Николић је још једном поновио да је Одлука Савета декларативног карактера, а да Уставним суд хоће да је учини конститутивном . Такође сматра да треба сачекати да Уставни суд донесе одлуку поводом изјављених жалби, односно да ли ће одлуку поништити или не, па кад се таква одлука донесе исту треба поштовати и по њој поступати.

Председник Савета је истакла да би требало да се гласа о томе да ли ће Савет да тражи од Уставног суда додатна појашњења у погледу правног основа за налагање Високом савету судства да поступи у складу са наведеним ставовима, као и да се одлучи да ли ће се у одговору на жалбу давати индивидуализована образложение. Даље је навела да уколико би Високи савет судства поступао по наведеном ставу Уставног суда, то би онда значило да треба да донесе нову одлуку за сваког неизабраног судију, са индивидуализованим

образложењем, што би даље значило да одлуку коју је већ донео треба да поништи. Уколико би се мењало само образложение одлуке, онда образложение не би одговарало изреци одлуке.

Након дискусије је одлучено да се у вези наведеног седница одржи у понедељак, 19. априла 2010. година, на којој ће се донети коначна одлука у вези поступања у складу са ставовима Уставног суда.

4. Извештај о броју предмета у раду по судовима и оптерећености судија по материјама

На предлог председника Савета расправљање о овој тачки дневног реда одложено је имајући у виду да се мора заказати седница само за анализу извештаја о оптерећености судова. Такође, имајући у виду да је заказана и општа седница Врховног касационог суда за именовање судија Уставног суда у 14,00 часова због протека времена, на данашњој седници се о истом не може расправљати.

5. Усвајање Правилника о попуњавању положаја и извршилачким радним местима у Административној канцеларији Високог савета судства

Чланови Савета нису имали примедбе на достављени Предлог правилника, те су након дискусије једногласно донели Правилник о попуњавању положаја и извршилачким радним местима у Административној канцеларији Високог савета судства.

6. Разно

Јелена Боровац је информисала чланове да је поводом захтева за информацију од јавног значаја Адвокатке коморе Чачак, којим је тражено да се Савет изјасни који су разлози због којих наведене судије нису изабране а које се поднеле захтев за упис у именик адвоката, донела решење којим се овај захтев одбија, као и да је Повереник наведено решење поништио и наложио да се подносиоцу доставе појединачни разлози неизбора.

Биљана Тошковић је навела да је поступала по предметима из 2005. и 2006. године преузетим од Надзорног одбора Врховног суда Србије, као и да је утврдила да се у тим предметима углавном налазе преписке председника судова и Надзорног одбора, којима се исцрпљују притужбе. Имајући у виду да још није усвојен Правилник о дисциплинској одговорности, поставила је питање како поступати по тим предметима, имајући у виду да се притужбе односе у великом броју и на изабране судије, а који више у тим предметима не поступају или су изабрани за други суд. Сматра да нема сврхе у таквом случају притужбу слати на изјашњење председнику суда. Додала је да је спремна да усмено, телефонским путем странкама пружи обавештење зашто се по њиховим притужбама не поступа.

Седница је завршена у 13,00 часова.

